

- « Το αηδόνι και το τριαντάφυλλο» και « Ο ευτυχισμένος πρίγκιπας»
στο Αερικό-

ΣΑΝ ΤΟΝ ΚΑΛΟ ΒΩΒΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ....

της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Η ομάδα μιμικής «Πλεύσις», μια ομάδα νέων ανθρώπων που ψάχνει τρόπο έκφρασης μέσα από τους δύσβατους διαδρόμους της τέχνης, στην πεντάχρονη έως τώρα πορεία της κάνει μία πρόταση για μια διαφορετική προσέγγιση της δραματικής τέχνης. Έως τις 27 Μαΐου παρουσιάζει στο Αερικό δύο πολύ αγαπημένα παραμύθια του Όσκαρ Ουάιλντ, το «Αηδόνι και το τριαντάφυλλο και τον «Ευτυχισμένο πρίγκιπα».

Στο πρώτο ένα αηδόνι αγαπά έναν νεαρό φοιτητή που γνωρίζει τον έρωτα για πρώτη φορά. Η αγαπημένη του όμως είναι αδιάφορη απέναντι του και η μόνη του ευκαιρία να την κατακτήσει θα μπορούσε να είναι ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, που είναι ωστόσο δύσκολο να βρεθεί μέσα στο χειμώνα. Το αηδόνι τρυπιέται στην τριανταφυλλιά και βάφει με το αίμα του το λευκό τριαντάφυλλο. Η θυσία του ωστόσο θα αποδειχθεί μάταιη αφού η κοπέλλα θα το πετάξει στο δρόμο, και απελπισμένος ο φοιτητής θα το ποδοπατήσει.

Στο δεύτερο παραμύθι ο πρίγκιπας είναι ευτυχισμένος γιατί ζει σε έναν ψεύτικο, ουτοπικό κόσμο, μακριά από την αλήθεια. Το ίδιο και το χελιδόνι που φεύγει μόλις πλησιάζει ο χειμώνας για μέρη ζεστά, και ζει πάντα σ' ένα αιώνιο καλοκαίρι. Όντα κλεισμένα στην δική τους ύπαρξη που αγνοούν την πραγματικότητα. Όταν ο πρίγκιπας θα βγει από την σφαίρα που είναι κλεισμένος και θα αντικρίσει την δυστυχία και τον πόνο του κόσμου θα απαρνηθεί τα πλούτη του και θα τα μοιράσει, ενώ το χελιδόνι, παρόλο που το καλοκαίρι πέρασε, θα μείνει κοντά του και θα πεθάνει από το κρύο.

Κοινός άξονας στα δύο παραμύθια η θυσία και η ματαιότητα της. Ο συμβολισμός είναι εμφανής σε μια εποχή σκληρή και απρόσωπη, όπως η σημερινή, τα «πουλιά» που θυσιάζονται είναι άχρηστα, ιδιαίτερα αν αναλογιστεί κανείς πως η θυσία τους δεν εκτιμάται ούτε από αυτούς για τους οποίους έγινε. Στη βάση λοιπόν των ιστοριών υπάρχει ένα μεγάλο ερώτημα: χρησιμεύει σήμερα η θυσία; Η απάντηση του εαυτού μας προκειμένου να υπηρετήσουμε και να δοθούμε ολοκληρωτικά σ' αυτό που αγαπάμε και πιστεύουμε, έχει κάποιο νόημα; Όλη η ομορφιά που προκύπτει από μια τέτοια πράξη θα τσαλαπατηθεί στο τέλος στα λασπόνερα σαν το κόκκινο τριαντάφυλλο και το παγωμένο χελιδόνι;

Την σκηνοθετική ευθύνη ανέλαβε ο Αντώνης Κουτρομπής που φρόντισε για ένα τρυφερό αποτέλεσμα και φώτισε τα παραμύθια προβάλλοντας κυρίως την ποιητική τους διάσταση. Οι ερμηνευτές Ηλίας Μιμής (φοιτητής/χελιδόνι Β), Όλγα Γερογιαννάκη (τριανταφυλλιά/ Πρίγκιπας), Κατερίνα Σταματοπούλου (κοπέλα), Θένια Κουτρομπή (ποιητής-αηδόνι), Μαίρη Τσαρέα (καλαμιά) , Αντώνης Κουτρομπής (Χελιδόνι Α) χωρίς εντυπωσιασμούς και υπερβολές, με κινήσεις απλές, απαλές, ρυθμικές, εσωτερικές, με σώματα ευφάνταστα και εκφραστικά που πάλλονται, σώματα- πομπούς, μετέτρεψαν το κοινό σε δέκτη που δέχθηκε τις δονήσεις και την προβληματική τους.

Την παράσταση έντυσε ζωντανή μουσική από φλάουτο (Στεφάνια Κατσαρού) και βιολοντσέλο (Ιρίνα Δημάκη), κομμάτια κυρίως αυτοσχεδιαστικά αλλά και γνωστά μοτίβα. Μουσική πλήρως εναρμονισμένη με την κίνηση αλλά και την εσωτερική κατάσταση που καλείται να εκφράσει.

Ο λόγος δεν λείπει ούτε στιγμή από την παράσταση αυτή. Δίνεται με ενάργεια μέσα από την σύμπραξη της μουσικής και της κίνησης. Δοκιμάζοντας νέους τρόπους επικοινωνίας, αναπτύσσοντας μια ιδιαίτερη σωματική γλώσσα και συνδυάζοντας τεχνικές του θεάτρου (μιμική και παντομίμα) και στοιχεία του χορού γίνεται μια προσπάθεια επικοινωνίας με τους ανθρώπους και την προβληματική τους.

Η εικαστική επεξεργασία του σκηνικού έγινε από την Βάσω Ψαράκη, η οποία προσπάθησε να «μαζέψει» λίγο τον απρόσωπο και κρύο χώρο του Αερικού. Ιδιαίτερα επιτυχημένη είναι η πολλαπλή και κάποτε απροσδόκητη χρήση των αντικειμένων, κάτι που η ομάδα Πλεύσις το συνηθίζει στις παραστάσεις της.

Τα κοστούμια (συμβολικά και τρυφερά) και το μακιγιάζ επιμελήθηκε η Μαρία Καταροπούλου, ενώ οι φωτισμοί, που επιτρέπουν το παιχνίδι με τις σκιές, είναι του Παναγιώτη Μανούση.

Η ταυτότητα και ο σκοπός της ομάδας Πλεύσις, μία από τις ελάχιστες ομάδες μιμικής που διαθέτει η χώρα μας, νομίζω ότι ορίζεται με σαφήνεια μέσα από το μότο του Augusto Boal που υπάρχει στο ενημερωτικό της φυλλάδιο: « *Το θέατρο γεννιέται όταν ο άνθρωπος ανακαλύπτει ότι μπορεί να παρατηρήσει τον εαυτό του. Βλέποντας τον εαυτό του ο άνθρωπος διακρίνει αυτό που είναι, ανακαλύπτει αυτό που δεν είναι και φαντάζεται αυτό που μπορεί να γίνει.*»

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 738, Παρασκευή 18 Μαΐου 2001